

Ninge!

Ileana

Strecurând prin sita iernii, cerul praful îl revarsă
Și golit de sentimente, alb pământul-l desenează.
Înlemniți de frică în gheață stau copacii înțepenți,
Iar i-a nins pe tample cerul, viforul din nou i-a prins!

Lăcrimează ramu-n cale aplecat de atâta ger,
Încercând să-mbrățișeze rest de soare, întind spre cer
degete încovoiate de moșnegi. Prea timpuriu
ochii lor sculptați în verde către cerul plumburiu,

Nevoiți au fost să îndrepte rugăminți de renunțare.
N-au pe ei decât o haină și aceea-i rece tare!
Plânge ceru-n mii de fluturi înstelând pământul tot
și acoperind de jale totu-n jurul lui potop.

Mușcă flacăra cea albă trup călduț înmugurit
și-ncălzește între brațe rod cu viață împădurind
streșini, canturi de ferestre , frunze albe acoprind
toată zarea ce se întinde, haina iarnă cucerind.

Litere înghețate bocnă ies din buze aburinde
mestecând cu lăcomie din silabe, prea flămânde
de a soarelui căldură. Încleștate între dinți,
nu mai vor să-și strige gândul și se ascund de acum cumiți.

Lumânările de gheață stau topite în ram uscat
luminând alb, șevaletul de natură scos din raft.
Zornăind arginții iernii, vântul cântă amestecând
praf de stele albe ninse de al iernii rece plâns.

Din salcâmi de nori se înfoaie flori căzând către pământ,
mângâind molatec rana urmelor de frunze. Plâng
în tăcere despărțirea de a cerului cetate.
Ninge liniștit cu stele și cu vis de zile calde...

10.01.2019